

Izba handlowa i przemysłowa w Krakowie.

WIADOMOŚCI GOSPODARCZE

Nr. 17

W Krakowie 27. maja 1916.

Rocznik I.

Drukowane jako rękopis. — Przedruk dozwolony jedynie z podaniem źródła.

„WIADOMOŚCI GOSPODARCZE”

Izby handlowej i przemysłowej w Krakowie pojawiają się w miarę potrzeby. Wysyłka odbywa się bezpłatnie. Instytucje, korporacje, oraz kupcy, rękodzielnicy i przemysłowcy okręgu Izby otrzymują

„WIADOMOŚCI GOSPODARCZE”

za ustnem lub pisemnem zgłoszeniem w biurze Izby handlowej i przemysłowej w Krakowie, ul. Długa 1. p., Tel. Nr. 2318. — Bez odpowiedzialności. —

Bł. p. Bernard Liban.

Dnia 23. maja b. r. zmarł nagle w Wiedniu bł. p. Bernard Liban, kawaler orderu Franciszka Józefa, c. k. radca komercyjny, członek krakowskiej Izby handlowej i przemysłowej, b. członek krajowej Rady kolejowej, długoletni członek podgórskiej Rady miejskiej oraz Kuratorzy Akademii handlowej w Krakowie itd., przeżywszy lat 68.

Zmarły był wybitnym przemysłowcem i jemu zawdzięczać należy powstanie całego szeregu wielkich zakładów fabrycznych w powiecie podgórskim. Bł. p. Bernard Liban był założycielem fabryki sody amoniakalnej w Borku Pałeckim, obecnie Towarzystwa akcyjnego i tamtejszej fabryki nawozów sztucznych „Liban”. Największe zasługi położył Zmarły na polu podniesienia i rozwoju przemysłu ceramicznego jako współwłaściciel wielkiej fabryki cementu i wapna hydraulicznego pod firmą „Bernard Liban i Ska” w Podgórzu-Bonarce, założonej w r. 1889.

Bł. p. Bernard Liban zasiadał od r. 1902 w krakowskiej Izbie handlowej i przemysłowej, na której usługi oddał swoje wieloletnie doświadczenie i wytrawny sąd.

Zmarły był jednostką o prawym charakterze, cieszył się też powszechnym szacunkiem i sympatią w szerokich kołach obywatelskich.

Kraj traci w bł. p. Bernardzie Libanie patryotę o gorącym sercu, czego dowód złożył już w zaraniu swojej młodości. — W r. 1863 wprost z ławy szkolnej zaciągnął się w szeregi walczących o wyswobodenie Polski z pod jarzma moskiewskiego. Ten szlachetny poryw młodości odpo- kutował potem kilkuletniem więzieniem w Josefstadt.

Zmarły był bratem bł. p. Józefa Libana, znanego przemysłowca, który jako członek Izby handlowej i przemysłowej w Krakowie już w latach siedmziesiątych pierwszy postawił wniosek w sprawie wyłącznego używania języka polskiego przy obradach w Izbie.

Unormowanie obrotu.

Uregulowanie handlu jajami.

Rozporządzeniem z 20. maja 1916 (Dz. p. p. Nr. 146) zarządził Minister spraw wewnętrznych, iż przedsiębiorstwa kolejowe i okrętowe mogą do przewozu z obszaru administracyjnego politycznej władzy krajowej przyjmować przesyłki jaj jedynie w tych wypadkach, kiedy do każdej przesyłki dołączone są poświadczenia transportowe wystawione przez polityczną władzę powiatową. Poświadczenia te odbiera stacya przeznaczenia. Wzory poświadczeń obejrzeć mogą interesowani w biurze Izby handlowej i przemysłowej.

Osoby przechowujące więcej niż skrzynkę (1440 sztuk) jaj świeżych lub w jakikolwiek sposób konserwowanych, obowiązane są zgłosić te zapasy do politycznej władzy powiatowej przed 1. czerwca 1916. Dalsze zgłoszenia skutecznie należą 1. i 15. każdego miesiąca, skoro zapasy przekraczają ilość jednej skrzynki.

Zapasy przechowywane przez zakłady wojskowe, względnie przedsiębiorstwa kolejowe i okrętowe nie podpadają zgłoszeniu.

W zgłoszeniu podać należy: nazwisko, stan, miejsce zamieszkania właściciela lub osoby dysponującej oraz ilość i miejsce przechowania zgło-

szonych jaj, odróżniając świeże od konserwowanych (tudzież sposób konserwowania).

Przekroczenia tego rozporządzenia podlegają karze pieniężnej do 5.000 kor., wzgl. karze aresztu do sześciu miesięcy.

Zwolnienie nici lnianych dla sprzedaży.

Rozporządzeniem ministeryalnem z 26. kwietnia 1916 Dz. p. p. 117) zakazana została sprzedaż nici lnianych, z wyjątkiem sprzedaży dla pokrycia zapotrzebowania armii. Obecnie dzięki staraniom „Wojennego Związku przemysłu lnianego” zezwoliło Ministerstwo handlu na sprzedaż nici lnianych w ilościach przysposobionych do sprzedaży detalicznej, znajdujących się już na składzie u kupców. Z takich zapasów nici, znajdujących się u wytwórców oraz zapasów nici, zwiniętych w mniejsze motki lub też znajdujących się w manipulacji i przeróbce celem przysposobienia sprzedaży detalicznej, zwolniło Ministerstwo w dniu 15. maja 1916 połowę aż do dalszych zarządzeń.

Wzbronionem jest jednak tak wytwórcom, jak i handlarzom pobieranie cen wyższych, niż przed 29. kwietnia b. r.

Ograniczenie spożycia cukru.

W wykonaniu rozporządzenia Ministra handlu z dnia 4. marca 1916, Dz. p. p. Nr. 61 zarządza c. k. Namiestnictwo w Galicyi co następuje:

§ 1. W przedsiębiorstwach gospodnio-szynkarskich (gospodach, kawiarniach, kantynach, barach itp.) tudzież w cukierniach wolno podawać jako dodatek do napojów i potraw dla jednej osoby najwyżej trzy kawałki cukru w zwyczajnej formie kostkowej, lub w formie innej, ale zawsze tylko w ilości nieprzekraczającej wagi trzech normalnych kostek cukru.

Ta najwyższa ilość może być podwyższona powyżej do pięciu kawałków tylko przy napojach, które podaje się w tak zwanych porcjach.

§ 2. W wymienionych w § 1. przedsiębiorstwach gospodnio-szynkarskich zakazuje się stawiania naczyń z cukrem na stolikach, tudzież podawania cukru gościom w naczyniach do dowolnego wyboru.

§ 3. Przedsiębiorcy gospodnio-szynkarscy wszelkiego rodzaju (§ 1.) winni odpis niniejszego rozporządzenia wywieść w swych lokalach sprzedaży i lokalach przedsiębiorstwa na miejscu dla każdego widocznie.

§ 4. Przekroczenia tego rozporządzenia karane będą, o ile działanie nie podlega surowszej karze, przez polityczne władze powiatowe karą pieniężną do 2.000 K., lub karą aresztu do trzech miesięcy, przy zachodzących okolicznościach obciążających karą pieniężną aż do 5.000 K., lub aresztem do 6-ciu miesięcy.

W razie skazania może być także orzeczona utrata uprawnienia przemysłowego.

§ 5. Niniejsze rozporządzenie wchodzi natychmiast w życie.

Zakaz używania cukru do fabrykacji piwa.

Rozporządzeniem ministeryalnem z 18. maja 1916 (Dz. p. p. Nr. 145) zabronionem zostało używanie cukru do fabrykacji piwa. Pod ten zakaz nie podpada ten cukier, na którego swobodne oddanie dla celów fabrykacji piwa dał zezwolenie Minister skarbu jeszcze przed obwieszczeniem tego rozporządzenia.

Przekroczenia tego rozporządzenia podlegają karze pieniężnej 100 K. względnie karze 48 godzinowego aresztu za każdy cetnar metryczny użycia wbrew zakazowi cukru.

Zakaz pewnych sposobów używania ropy.

Rozporządzeniem z 12. maja 1916 (Dz. p. Nr. 144) zakazał Minister handlu ropy (Erdöl) jako środka popędowego dla motorów, jako środka opałowego oraz do bezpośredniego wyrobu gazu olejowego (Ölgas). Zakaz ten nie dotyczy używania ropy w górnictwie, tudzież w rafineriach olejów naftowych i zakładów pozostających z niemi w związku.

Minister handlu może w poszczególnych wypadkach udzielić wyjątkowych zezwoleń.

Przekroczenia tego rozporządzenia podlegają karze pieniężnej do 5.000 K względnie karze aresztu do sześciu miesięcy.

Przywóz i wywóz towarów.

Wywóz towarów z Niemiec.

Ambasada austro-węgierska w Berlinie przesłała Izbie handlowej i przemysłowej dalsze informacje w sprawie podań o zezwolenie na przewóz i wywóz towarów z Niemiec.

O ile starania o zezwolenie na przewóz wzgl. wywóz towarów z Niemiec podejmuje interesent austriacki za pośrednictwem c. i k. Ambasady w Berlinie, należy odnośne podania przysyłać na ręce właściwego ministerstwa w monarchii lub wprost do Ambasady (K. u. k. Oesterr.-ungar. Botschaft, Kommerzabteilung, Berlin N. W. 40, Kronprinzenufer 12).

Podania do utworzonych w Niemczech biur centralnych dla spraw wywozu wnosić mają niemieccy eksporterzy na formularzach wydanych przez te biura, podczas gdy na podania kierowane do Ambasady austro-węgierskiej służą znane druki zielone (na przewóz), białe (na wywóz) i czerwone (dla potrzeb wojskowych). Formularze te, których wzory otrzymać mogą interesenci w biurze Izby, uległy obecnie pewnym zmianom. Zaleca się przy ich wypełnianiu w rubryce „Przedmiot” przy towarach, zawierających materiały zajęte, (metale, gumę itd.), podać także wagę tych materiałów; o ile towary tych materiałów nie zawierają, wymaganiem jest wyraźne zaznaczenie tej okoliczności. Wypełniania rubryki „rodzaj transportu” można obecnie zaniedbać.

Podania na formularzach czerwonych (dla potrzeb wojskowych) poparte być mogą przez Ambasadę jedynie pod warunkiem, że opatrzone są poświadczeniem, iż przesyłka służyć ma celom wojskowym, wystawionem przez Ministerstwo wojny, obrony krajowej, lub węgierskie Ministerstwo honwedów. Poświadczenia innych władz wojskowych lub cywilnych nie mają znaczenia. Brak poświadczenia powoduje zwłokę.

Pozatem wydano w Niemczech zarządzenie, iż prośby o zezwolenie na wywóz towarów trykotowych (Wirkwaren) zwracać mają niemieccy dostawcy pod adresem „Zentralstelle für Ausfuhrbewilligungen in der Wirkwarenindustrie” (Berlin SW. Schützenstrasse 6); o wywóz tkanin wełnianych do „Zentralstelle der Ausfuhrbewilligungen für Wollgewebe” Berlin-Charlottenburg 3, Hardenbergstrasse 24); o wywóz obuwia na ręce „Zentralstelle der Ausfuhrbewilligungen für Gerbstoffe, Häute, Felle und Lederwaren” (Berlin SW. II. Bernburgerstrasse 24—25); prośby o zezwolenie na wywóz towarów farmaceutycznych przysyłać należy na ręce c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych w Wiedniu, a prośby o przewóz towarów przez Niemcy do austro-węgierskiej Ambasady w Berlinie.

Zakazy wywozu z Niemiec.

Nowym zakazom wywozu z Niemiec ulegają: wapno naturalne, dolomit surowy i palony, wapno palone, gaszone, zaprawa wapienna, szkło, odpadki przy fabrykacji szkła, okucia i bufory do wozów kolejowych, maszyny do rysowania i ich części, cynowane i cynkowane plecionki z drutu żelaznego i stalowego, urządzenia dzwonek i sygnałów elektrycznych, wszelkiego rodzaju warsztaty do plecienia drutów oraz urządzenia telefoniczne ściennie i stołowe.

Zakazy wywozu z państw neutralnych.

Zakazy wywozu z Holandyi obejmują: trawę, koniczyne, wszelkiego rodzaju karmę zieloną świeżą i suszoną oraz suszone owoce południowe.

z Danii: korzenie cykoryi, maczkę cykoryi oraz cykoryę.

z Norwegii: kit olejny.

z Szwajcaryi: wszelkie tkaniny bawełniane tar. ci. Nr. 360—364.

Sprawy rękodzielnicze.

Dostawa obuwia dla służby rządowej.

Towarzystwo dla dostarczania skór (Lederbeschaffungs-Gesellschaft) w Wiedniu zawiadomiło Izbę, iż w najbliższym czasie zajdzie prawdopodobnie zapotrzebowanie obuwia dla służby skarbowej, policyjnej, kolejowej itp., jak również dla robotników w kopalniach, fabrykach amunicji i innych zakładach rządowych. Wspomniane towarzystwo zamierza zaproponować odnośnym władzom usługi swojskiego przemysłu, wobec tego zwraca się do szewców z wezwaniem o wniesienie ofert na obuwie, sporządzone ze skóry nieodpowiadającej potrzebom wojskowym. W ofertach podać należy ilość, cenę, oraz termin, w którymby towar mógł być dostarczony, ewentualnie także załączyc wzór.

Towarzystwo dla dostarczania skór mogłoby dla wyrobu tego obuwia dostawić szewcom pewną ilość skóry, mianowicie końską i krowią (Rosschilder und Vachavern), a więc gorszy spo-

dni materiał (Bodenmaterial); wspomniane Towarzystwo zajmie się również załatwianiem strony kupieckiej tej sprawy. W ofercie zaznaczyć winien oferent wyraźnie, czy i na jaką ilość materiału spodniego będzie reflektował.

Oferty wnosić należy pod adresem: Lederbeschaffungs-Gesellschaft, Wien I. Hegelgasse 13.

Sprawy handlowe.

Informacja o firmach holenderskich.

Celem przestrogi zakomunikowało austriackie Muzeum handlowe Izbie handlowej i przemysłowej w Krakowie kilka wypadków, w których kielbasa sprowadzona z Holandyi do Wiednia, okazała się zgniłą i niezdatną do użytku.

Blizszych szczegółów zasięgnąć mogą interesenci w biurze Izby handlowej i przemysłowej.

Ceny maksymalne naczyń blaszanych i lanych.

Rozporządzeniem min. handlu z 28. kwietnia 1916 Dz. p. p. Nr. 124 zmieniono częściowo ceny maksymalne ustanowione rozp. minist. z 23 września 1915 Dz. p. p. Nr. 285 dla sprzedaży naczyń z blachy i lanego żelaza, mających zastąpić naczynia metalowe. W myśl powyższego rozporządzenia są sprzedający obowiązani dołączyć te nowe wykazy cen maksymalnych do dotychczasowych wykazów, które mają być utrzymywane w lokalach sprzedaży dla przeglądu przez kupujących.

Niniejsze rozporządzenie nie narusza w niczem wszelkich innych postanowień powyż powołanego rozp. min. z 23 września 1915 Nr. 285 Dz. p. p.

Podając to rozporządzenie do publicznej wiadomości, Magistrat zwróca kupców, trudniących się sprzedażą naczyń blaszanych i lanych, aby niezwłocznie zaopatrzyli się w urzędowe nowe wykazy cen maksymalnych tych artykułów.

Wykazy te wydaje za zgłoszeniem się Wydział III. b. Magistratu (oficyna I. p. drzwi Nr. 25), gdzie również są one wyłożone do przeglądu przez interesowanych.

CENA MĄKI PSZENNEJ.

Rozporządzenie c. k. Namiestnika w Galicyi z dnia 8. maja 1916 L. 13870/Z. A. O. dotyczące drobnej sprzedaży mąki pszennej jednolitej.

Na podstawie § 19. rozporządzenia Cesarskiego z dnia 21. czerwca 1915, Dz. p. p. Nr. 167, zarządzam co następuje:

Artykuł I. W § 2. rozporządzenia z dnia 9. stycznia 1916 L. 633/Z. A. O. Dz. u. kr. Nr. 2, którem ustanowiono ceny mąki w drobnym handlu, a które uzupełniono rozporządzeniem z dnia 22. marca 1916 L. 8457/Z. A. O. Dz. u. kr. Nr. 30, należy dodać w pierwszym ustępie po umieszczonej cenie mąki kukurudzianej względnie grysku kukurudzianego: mąka pszena jednolita 56 ha.

Artykuł II. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Za c. k. Namiestnika: Grodzicki, w. r.

Stosunki z Król. Polskiem.

ROZPORZĄDZENIE NACZELNEGO WODZA ARMII.

dotyczące monopolu cukrowego i przymusu koncesyjnego dla handlu cukrem.

Mocą uprawnień Najwyższej władzy cywilnej i wojskowej, przeniesionych na Mnie rozkazem Najwyższego Dowództwa, zarządzam dla obszarów Polski, podlegających administracji wojskowej austro-węgierskiej (obszar okupowany), co następuje:

§ 1. Monopol przywozu i sprzedaży. Przywóz cukru do obszaru okupowanego i sprzedaż cukru w obrębie tego obszaru zastrzega się na rzecz c. i k. Zarządu wojskowego.

Pod nazwą „cukier” rozumieć należy cukier bu-raczany.

§ 2. Przywóz. Przywóz cukru do obszaru okupowanego przez c. i k. Zarząd wojskowy jest wolny od cla.

Przywóz dla celów określonych w § 4, punkt 1, 2, 3 i 6 ordynacji cłowej (rozporządzenie Naczelnego Wodza armii z 31 maja 1916, Nr. 15 Dz. rozp.), nie ulega żadnym ograniczeniom.

§ 3. Upoważnienia do sprzedaży cukru. C. i k. Zarząd wojskowy może upoważnić pewne osoby do sprzedaży cukru, udzielając im koncesji na handel cukrem.

Koncesja zastępuje także pozwolenie zakupna (§ 4 rozporządzenia Naczelnego Wodza armii z 15. grudnia 1915, Nr. 47 Dz. rozp.).

§ 4. Ustanowienie cen. Ceny sprzedaży cukru będą ustanowione w drodze rozporządzenia Jenerał-Gubernatorstwa.

Jenerał-Gubernatorstwo postanawia, po jakich cenach producent musi oddać cukier c. i k. Zarządowi wojskowemu, i ustala ceny, po których c. i k. Zarząd wojskowy odstępuje cukier handlarzom.

Uchyła się wszelkie pośrednie opłaty od fabrykacji lub sprzedaży cukru.

§ 5. Władza koncesyjna i dokument koncesyjny. Koncesji na handel cukrem (§ 3) udziela Komenda obwodowa, w której obrębie urzędowym przedsiębiorstwo ma być prowadzone.

Pozwolenie wystawia się w formie dokumentu (dokument koncesyjny).

§ 6. Posiadacz koncesji. Koncesji udziela się tylko osobom godnym zaufania i nie naganego prowadzenia, które posiadają odpowiednie ogólne i kupieckie wykształcenie.

Prowadzenie przedsiębiorstwa przez dzierżawcę jest zakazane. Prowadzenie przedsiębiorstwa przez zastępcę na rachunek posiadacza koncesji wymaga pozwolenia Komendy obwodowej. Zastępca musi odpowiadać warunkom pierwszego ustępu.

Po śmierci posiadacza koncesji może być przemysł prowadzony na podstawie dawnego dokumentu koncesyjnego na czas wdowieństwa na rachunek wdowy, która żyła z nim aż do jego śmierci we wspólnym gospodarstwie domowym, lub na rachunek małoletnich potomków uprawnionych do dziedzictwa aż do osiągnięcia pełnoletności; o tem należy donieść Komendzie obwodowej i wyznaczyć w razie potrzeby odpowiedniego zastępcę w myśl poprzedniego ustępu.

§ 7. Lokal przedsiębiorstwa. Na podstawie tej samej koncesji może być handel cukrem prowadzony tylko w jednej gminie i tylko w lokalach wymienionych w dokumencie koncesyjnym.

O przeniesieniu w obrębie tej samej gminy należy donieść Komendzie obwodowej przynajmniej na tydzień przed otwarciem handlu w nowym lokalu.

§ 8. Rodzaj i rozmiary przedsiębiorstwa. Dokument koncesyjny ustanawia rodzaj i rozmiary przedsiębiorstwa, zwłaszcza, czy towar może być oddawany tylko drobnym handlarzom, czy także wprost konsumentom.

§ 9. Nadzór władz. Prowadzenie handlu cukrem stoi pod nadzorem władzy.

Organom, powołanym do wykonywania tego nadzoru, musi być dozwolony wstęp do lokali przedsiębiorstwa, ich przeszukiwanie i wgląd do ksiąg handlowych i innych zapisków o handlu cukrem.

§ 10. Upoważnienie do wydania zarządzeń wykonawczych. Jenerał-Gubernator upoważniony jest do wydania wszelkich rozporządzeń i do stworzenia wszelkich urzędów, potrzebnych dla przeprowadzenia monopolu cukrowego.

§ 11. Postanowienia karne. Przekroczenia niniejszego rozporządzenia lub przepisu, wydanego na jego podstawie, będą — o ile nie podpadają pod surowszą karę — karane przez Komendę obwodową grzywną do pięciu tysięcy koron lub aresztem do sześciu miesięcy.

Obok kary aresztu może być nałożona grzywna do trzech tysięcy koron.

§ 12. Zarządzenia przymusowe. Koncesja może być każdej chwili cofnięta.

Koncesja musi być cofnięta, jeżeli odpadną warunki co do godności zaufania lub nienaganności posiadacza koncesji, lub jeżeli przy prowadzeniu przedsiębiorstwa nie dotrzymano niniejszego rozporządzenia lub przepisu, wydanego na jego podstawie, mimo powtórnego ukarania i przestrogi urzędowej.

Dla zapewnienia skutku może Komenda obwodowa zamknąć przymusowo lokal przedsiębiorstwa i zarządzić zajęcie towarów.

§ 13. Postanowienia przejściowe. Zapasy, znajdujące się w obszarze okupowanym, przeznaczone na sprzedaż, a nie wprowadzone lub nabyte przez c. i k. Zarząd wojskowy, mogą być sprzedane bez pozwolenia c. i k. Zarządu wojskowego tylko do 10. czerwca 1916, o ile nie zostały przed tym dniem zgłoszone w Komendzie obwodowej, w której okręgu urzędowym są zamagazynowane.

Zgłaszający otrzymuje potwierdzenie zgłoszenia. Zapasy niezgłoszone uzna Komenda obwodowa za przepadłe z dniem 10. czerwca 1916.

Zapasy zgłoszone mogą być sprzedane bez pozwolenia c. i k. Zarządu wojskowego do 10. lipca 1916. Zapasy niesprzedane do tego czasu obejmie c. i k. Zarząd wojskowy po cenach umówionych lub po cenach, po jakich odstępuje się cukier handlarzom (§ 4, ustęp 2).

§ 4, ustęp 3, nie stosuje się do zapasów, określonych w pierwszym ustępie, podatki pośrednie, przypadające według ustaw krajowych, mogą być co do tych zapasów podwyższone w drodze roz-

porządzenia Jenerał-Gubernatora aż do wysokości stu procent stopy podatkowej.

Osoby, które otrzymały pozwolenie na wywóz pewnego zapasu cukru z monarchii, mogą ten zapas wprowadzić do 1. czerwca 1916. Zapasy te podlegają po wprowadzeniu ich przepisom tego paragrafu.

§ 14. Wejście w życie. Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 15. maja 1916.

Ruch pocztowy między Austrią a Jeneralną Gubernią warszawską.

Od dnia 17. maja 1916 dopuszczonym został ruch listowy między Austrią a całym obszarem Jeneralnej Gubernii warszawskiej na dotychczasowych warunkach.

Otwarcie linii kolejowej Bąkowiec-Kozienice.

Dnia 15. maja 1916 oddano linię kolejową Bąkowiec-Kozienice dla ruchu publicznego. Dla ruchu osobowego i towarowego otworzono stację Kozienice, dla ruchu towarowego wagonami przystanek osobowy i towarowy Słowiaki Nowe; załatwianie ruchu osób oraz pakunków odbywa się drogą dopłaty dodatkowej.

Równocześnie urządzono dotychczasową wymiarną Bąkowiec na linii Szczakowa-Kowel, jako stację ruchu osobowego, pakunkowego i towarowego.

Komunikacje.

Budowa dróg wodnych.

Dolno-austriacki Związek przemysłowy w Wiedniu, mając zamiar podjąć starania o przyspieszenie budowy kanału Dunaj-Odra w połączeniu z tak zwanym kanałem galicyjskim, zwrócił się do Gminy miasta Krakowa oraz do Izby handlowej i przemysłowej w Krakowie z prośbą o przyłączenie się do tej akcji.

W odpowiedzi swej zaznaczyła Izba przede wszystkim, iż obstate przy wykonaniu ustawy kanałowej z dnia 11. czerwca 1901 w całej rozciągłości. Równocześnie uczyniła Izba swe przystąpienie do wspólnej akcji zawisłem od zmiany petycji w tym kierunku, ażeby przedmiotem starań nie była budowa kanału Dunaj-Odra w połączeniu z kanałem galicyjskim, lecz budowa kanału Dunaj-Odra-Wisła (Wiedeń-Kraków) z odnogami do Borna morawskiego i do sieci kanałów niemieckich, a to zgodnie z rezolucją uchwaloną jednogłośnie w obecności delegatów gminy Krakowa, jakoteż i delegatów krakowskiej i lwowskiej Izby handlowej i przemysłowej na zjeździe w Wiedniu dnia 13. grudnia 1911.

Podniesione ze strony Izby żądanie jest tylko na pozór mało znaczące. Pomijając już bowiem okoliczność, iż dotychczas mimo podjętej z takim rozgłosem dnia 27. grudnia 1911 budowy kanału galicyjskiego, jeszcze nie zostały rozpisane roboty na część kanału od granicy śląskiej do Zatora i ze Samborka do Wisły pod Krakowem, to i budowa części kanału od Zatora do Samborka odbywa się w takim tempie, że roboty te raczej wskazują na odwieczenie a nie na jakikolwiek postęp w budowie kanału galicyjskiego.

Pozatem samą nazwą „galicyjski kanał“ podsuwa się mniemanie, jakoby rozchodziło się o budowę jakiegoś odrębnego kanału dla Galicji, a nie o budowę części sieci kanałowej, przewidzianej w ustawie z dnia 11. czerwca 1901. Przytem zapomina się, że budowa tej części położonej w Galicji podjęta została wcześniej tylko z tego powodu, że zastępcy Galicji żądali konsekwentnie wykonania ustawy kanałowej, odrzucając myśl jakiegokolwiek rekompensaty za zaniechanie tej budowy, a to w przeświadczeniu, iż prędzej czy później i szerszy ogół przyjdzie do przekonania, że wybudowanie dróg wodnych jest nieodzowną potrzebą gospodarczą dla całego państwa.

Szczególnie co do ważności budowy części kanału od granicy śląskiej do Krakowa mogły przed wojną zdania być podzielone. Dzisiaj muszą jednak nawet przeciwnicy galicyjskiego kanału zdanie swoje co do tej sprawy zmienić. Z chwilą bowiem, gdy Wisła przestanie tworzyć granicę między Austrią a Rosją a cały kraj przetrzymany przez Wisłę pozostanie w związku gospodarczym z państwami sprzymierzonymi, kanał t. zw. galicyjski od śląskiej granicy do Krakowa wzgl. do Wisły, nabędzie pierwszorzędного znaczenia ekonomicznego.

Kanał ten stworzy bowiem połączenie między siecią austriacką Dunaj-Odra a Wisłą, a przez tę rzekę i kanał Bydgoski także drugie połączenie z Odrą, a temsamem i z całą siecią niemieckich dróg wodnych i portami w Gdańsku i Szczecinie.

Jakkolwiek wolna dyspozycja i lewym brzegiem Wisły daje możność połączenia Wisły z Dniestrem także w inny sposób niż w ustawie kanałowej zapowiedziano, to jednak Izba, obstawiając przy wykonaniu ustawy kanałowej w całej rozciągłości, zażądała budowy kanału od Krakowa aż do spławnego połączenia z Dniestrem.

W tym względzie miała Izba handlowa i przemysłowa w Krakowie nie tylko interes Galicji na oku.

Budowa tego kanału leży w interesie ogólnopolskim a nawet i w interesie państw śródka. Jakkolwiek bowiem wypadnie zamierzona dalsza regulacja Dunaju koło Żelaznej Bramy, drugie połączenie z Czarnym Morzem przez Dniestr pozostanie zawsze bardzo pożądanym i nader cennym zabezpieczeniem wolnego od wszelkiej przeszkody

ruchu wodnego od Bałtyku aż do Morza Czarnego.

Osiągnąwszy przed przystąpieniem do akcji porozumienie z Izbami lwowską i brodzką co do powyższych zmian petycji, jakoteż zgodę Dolno-austriackiego Związku przemysłowego, wydelegowała Izba wiceprezydenta Epsteina i referenta sprawy insp. Bunda do Wiednia, którzy po odbytej konferencji z czynnikami interesowanymi, przyłączyli się do deputacji do J. E. Ministra handlu.

Minister handlu Dr. Spitzmüller przyjął dnia 17. b. m. deputację, prowadzoną przez burmistrza miasta Wiednia Dra Weisskirchnera i prezydenta Centralnego Towarzystwa dla żeglugi rzecznej i kanałowej Dra Russa. Deputacja wręczyła wyprzedzającą memorjał, zawierający żądanie, by rząd wszelkimi stojącymi mu do dyspozycji środkami zechciał poprzeć budowę kanału Dunaj-Odra-Wisła z kanałem bocznym do Borna i połączeniem kanału do sieci dróg wodnych niemieckich.

Wiceprezydent Epstein podkreślił w przemowie swojej imieniem krakowskiej Izby znaczenie połączenia kanałowego między granicą śląską a Krakowem, podnosząc, zarazem, że tak samo ważnym jest przeprowadzenie dalszej budowy kanału aż do Dniestru i przyspieszenie podjętych już prac na obszarze miasta Krakowa.

Minister handlu przyjąwszy wywody poszczególnych mówców do wiadomości oświadczył, że kwestya powyższa stanowiła już kilkakrotnie przedmiot szczegółowych obrad rządu, a mianowicie także w czasach wojennych. Ostatecznego stanowiska w tej kwestyi rząd nie może zająć.

Konieczne jeszcze prace przygotowawcze dla budowy kanału Dunaj-Odra-Wisła z odgałęzieniem do Borna, nie przesądzając kwestyi głównej, będą na czas przeprowadzone.

Minister handlu omawiał następnie szczegółowo kwestye, poruszone przez deputację i zaznaczył, że na ogół po wojnie wszelka rzeczywistość produkcyjna akcja liczyć może na pełne uwzględnienie rządu; naturalnie budżet państwa będzie musiał być zastosowany do jak najdalej idących oszczędności.

Licytacje i dostawy.

Licytacja publiczna nieodebranych przesyłek.

C. k. Urząd kolej. ruchu zawiadamia, iż następujące przedmioty zostaną dnia 30. maja 1916 o godzinie 9-tej przedpołudniem sprzedane w drodze licytacji publicznej w magazynie nowego dworca towarowego: 2 bale z próżnymi workami, 1 beczka próżna, stara; 1 demjon z kwasem solnym; 1 drewniane łóżko; 1 bal bobkowych liści; 3 sztuki noszy; 1 worek grochu; 5 beczek żelaznych, próżnych; 1 umywalnia z dwoma wiaderkami; 1 wózek bez kół; 1 drzewiczki; 1 cylinder z kwasem węglowym; 1 wiązka łopatek; 3 beczki cykoryi; 1 wiązka przyborów turystycznych; 2 stołki; 7 sztuk starych mebli; 1 łóżko żelazne; 1 worek z naczyniem kuchennym; 1 kanapa; 3 sztuki pni drzewnych; 1 skrzynia z kwasem siarkowym; 30 sztuk garderoby.

Dostawa żelaznych konstrukcji dachowych.

C. k. Dyrekcja kolei państwowych w Krakowie rzuca w drodze publicznej rozprawy ofertowej dostawę i montowanie żelaznych konstrukcji dachowych dla kuźni i warsztatu naprawy kół oraz dla warsztatu obróbki drzewa obok stacji kolejowej w Tarnowie.

Ciężar konstrukcji wynosi w przybliżeniu 62.800 kilogramów.

Roboty mają być ukończone 1. października 1916.

Obliczenia ciężarów, warunki budowy, plany, formularze ofertowe itd. można przeglądać a względnie nabywać w wymienionej c. k. Dyrekcji kolei państwowych, Oddziale dla utrzymania kolei i budowy.

Odnosne oferty, które można sporządzić tylko na przepisany formularz ofertowy należy wnieść odpowiednio ostatecznym i zabezpieczonym z napisem:

„Oferta na żelazne konstrukcje dachowe dla budynków warsztatowych w Tarnowie“, najpóźniej do dnia 8. czerwca 1916, do godziny 12-tej w południe do c. k. Dyrekcji kolei państwowych w Krakowie.

Otwarcie ofert nastąpi tego samego dnia o godzinie wpół do 1-ej popołudniu.

Oferta obowiązuje oferenta do dnia 20. czerwca 1916.

Wadium, które należy złożyć w kasie c. k. Dyrekcji kolei państwowych równocześnie z wniesieniem oferty, wynosi 2000 koron i ma stanowić kaucję w razie przyjęcia oferty.

Jeżeli oferent nie podpisał wszystkich wykazanych i do przeglądnięcia wyłożonych załączników, albo nie złożył wadium w czasie przepisany do wnoszenia ofert, to ofertę jego uważać się będzie jako nieistniejącą, jak również nie uwzględni się ofert, w których warunki zmieniono w jakikolwiek sposób.

Rozpisanie dostawy drzewa.

Celem zabezpieczenia dostawy dla c. k. Zarządu salinarnego w Wieliczce w roku administracyjnym 1916/17, t. j. od 1. lipca 1916, do końca czerwca 1917, następujących grup materiałów

drzewnych, a to: drzewo ciosane jodłowe 32/32 cm i 20/20 cm. około 44 m³;

jodłowe okrągłe 3 m. dł., grubości 26—30 cm średnicy około 19³;

jodłowe okrągłe 6 m. dł., grubości 10—40 cm. średnicy, około 2213 m³;

jodłowe okrągłe 8 m. dł., grubości 14—30 cm. średnicy około 53 m³;

deski jodłowe 6 m. długie, 2—8 cm. grube, 26 cm. szerokie, około 283 m³;

świerkowe 6 m. długie, 31/2—5 cm. grube, 25—30 szerokie, około 18 m³;

rozpisuje Zarząd salinarny w Wieliczce publiczną rozprawę ofertową.

Oferty mogą opiewać na dostawę franko i lokostacya kolejowa Wieliczka, lub magazyn salinarny.

Oferty wnosić należy do c. k. Zarządu salinarnego w Wieliczce najpóźniej do dnia 5. czerwca 1916 do godziny 11-tej przedpołudniem.

Otwarcie ofert nastąpi w biurze Naczelnika Zarządu salinarnego w Wieliczce w dniu rozprawy ofertowej, t. j. 5. czerwca 1916 o godzinie 11-tej przedpołudniem, przyczem oferenci lub ich pełnomocnicy mogą być obecni.

Blizsze szczegóły co do właściwości oferty, poręcznego rodzaju, jakości i ilości materiałów powyżej wymienionych grup i t. p. powzięć można z warunków licytacyjnych i wykazu wymienionych materiałów.

Odnosny wykaz wraz z formularzem oferty, otrzymać można w c. k. Zarządzie salinarnym w Wieliczce, w godzinach urzędowych, albo na żądanie przesłane będą każdemu.

Dostawa konstrukcji świetlni dachowych.

C. k. Dyrekcja kolei państwowych w Krakowie rozda w drodze publicznej rozprawy ofertowej dostawę i montowanie konstrukcji świetlni dachowych wraz z oszkleniem nad nowym warsztatem wozowym, kuźnią i stolarnią w pobliżu stacji kolej. w Tarnowie.

Roboty mają być ukończone 1. października 1916 r.

Blizsze postanowienia o wnoszeniu ofert, opis wykonania, warunki budowy, plany, formularze ofertowe itd. można przeglądać a względnie nabywać zaraz w wymienionej c. k. Dyrekcji Kolei Państwowych w Oddziale dla utrzymania Kolei i Budowy. Odnosne oferty, które można sporządzić tylko na przepisany formularz ofertowy należy wnieść odpowiednio ostatecznym i zabezpieczonym z napisem: „Oferta na konstrukcję świetlni dla nowych warsztatów w Tarnowie“ najpóźniej do dnia 8. czerwca 1916 godziny 12-tej w południe do c. k. Dyrekcji Kolei Państwowych w Krakowie.

Otwarcie ofert nastąpi tegosamego dnia o godzinie 12¹/₂ popołudniu.

Oferta obowiązuje oferenta do dnia 20. czerwca 1916 r.

Wadium, które należy złożyć w kasie c. k. Dyrekcji kolei państwowych równocześnie z wniesieniem oferty, wynosi 10.000 K i ma stanowić kaucję w razie przyjęcia oferty. Jeżeli oferent nie podpisał wszystkich wykazanych i do przeglądnięcia wyłożonych załączników albo nie złożył wadium w czasie przepisany do wnoszenia ofert, to ofertę jego uważać się będzie jako nieistniejącą, jak również nie uwzględni się ofert, w których warunki zmieniono w jakikolwiek sposób.

Rozpisanie budowy.

C. k. Dyrekcja kolei państwowych zamierza rozdać w drodze ogólnego przetargu, wykonanie odbudowy jednopiętrowego budynku głównego na stacji w Rogóżnie (na przestrzeni Rzeszów—Lwów).

Oferty na powyższe roboty zaopatrzone stemplami jednokoronowymi od arkusza, należy wnieść na formularzach wyłącznie do tego celu przepisanych, w opieczetowanej kopercie z napisem: „Oferta na wykonanie odbudowy jednopiętrowego budynku głównego na stacji w Rogóżnie do l. 1728/III. ex 1916 najpóźniej do 10. czerwca 1916 godz. 12 w południe w protokole podawczym c. k. Dyrekcji kolei państwowych we Lwowie, lub też przesłać je na czas pocztą, tak, ażeby przed upływem podanego terminu, tamże nadeszły.

Załączniki do oferty, jakoteż przepisy o obowiązkach opłaty stempli i należyłości, ciężących na oferencie względnie na przedsiębiorcy, zawierającym umowę z c. k. skarbem, przy rozdawnictwie dostaw i robót państwowych można nabyć w oddziale III. c. k. Dyrekcji kolejowej we Lwowie 3-cie piętro, drzwi 330 za opłatą 8 koron.

Komisijne otwarcie wniesionych lub nadesłanych ofert nastąpi tego samego dnia o godzinie 3 po południu, przyczem oferenci mogą być obecni. Wadium, w wysokości 5% oferowanej kwoty, które w razie przyjęcia oferty służyć będzie jako kaucya, należy złożyć w kasie podpisanej Dyrekcji przed wniesieniem względnie nadesłaniem oferty.

Oferty obowiązują oferentów do dnia 15. lipca br. włącznie, do którego terminu też nastąpi rozdanie robót.

Oferty nie wniesione na przepisanych formularzach lub też nie odpowiadające warunkom rozpisania, dalej oferty dla których nie złożono wadium, wreszcie oferty, któreby nadeszły po upływie terminu wniesienia, nie będą uwzględnione.

Nakład i własność Izby handlowej i przemysłowej Czeionkami Drukarni Narodowej w Krakowie.

Odpowiedzialny redaktor: Dr. Rudolf Beres.